

Sygnatura akt VI Ka 460/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **5 września 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Bożena Żywioł

Sędziowie SSO Dariusz Prażmowski (spr.)

SSO Marcin Schoenborn

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale Jolanty Mandziej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2014 r.

sprawy **K. D.** ur. (...) w T.

syna R. i A.

oskarżonego z art. 284§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 13 marca 2014 r. sygnatura akt II K 365/13

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego K. D. kwotę 420 zł (czterysta dwadzieścia złotych), tytułem zwrotu kosztów obrony oskarżonego z wyboru w postępowaniu odwoławczym;
3. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem z dnia 13 marca 2014r. w sprawie o sygnaturze akt II K 365/13 uniewinnił oskarżonego **K. D.** od zarzutu popełnienia czynu z art. 284 § 2 k.k., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa.

Wyrok ten został w całości zaskarżony na niekorzyść apelacją oskarżyciela publicznego.

Apelujący zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uniewinnienia oskarżonego od zarzucanego mu czynu polegający na bezkrytycznym przyjęciu, że oskarżony swoim zachowaniem polegającym na przyjęciu gotówki od T. i M. M., wpłaty tych środków na własny rachunek bankowy i dokonanie w dniu 13 grudnia 2011r. przelewu środków na konto spółki (...) sp. z o.o. z/s w R. nie wyczerpują znamion zarzucanego

oskarżonemu przestępstwa, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego pozwala przyjąć, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Podnosząc powyższy zarzut w oparciu o przepis art. 437 k.p.k. oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest słuszny tylko wtedy, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania.

Wbrew twierdzeniu apelującego uznać należy, iż Sąd Rejonowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne w oparciu o właściwie zebrany i oceniony materiał dowodowy, a swoje stanowisko uzasadnił w sposób należyty i obszerny, zgodny z art. 424 k.p.k.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych uchybień przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy przy ocenie zebranego materiału dowodowego. Postępowanie dowodowe przeprowadzone było w sposób rzetelny i wnikliwy, a tok rozumowania Sądu w zakresie oceny dowodów logiczny i w żadnym razie nie nosi cech dowolności.

Dokonując oceny materiału dowodowego Sąd pierwszej instancji wskazał dlaczego i w jakim zakresie uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania świadków, a w jakim zakresie odmówił im wiary.

Ocena powyższych dowodów jest poparta zasadami logiki i doświadczenia życiowego i w żadnym razie nie nosi ona cech dowolności, wobec czego uznana musi być za trafną.

W ocenie Sądu Odwoławczego argumentacja podniesiona przez apelującego pomija zasadniczą kwestię jaka miała znaczenie dla ustalenia czy oskarżony dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa przywłaszczenia z art. 284 § 2 k.k., a mianowicie tego czy oskarżony działał z zamiarem trwałego włączenia środków pieniężnych otrzymanych od T. i M. M. do własnego majątku.

Bezprawne rozporządzenie cudzym mieniem stanowi bowiem przywłaszczenie karalne na podstawie art. 284 k.k. tylko wówczas, gdy wskazuje na zamiar pozbawienia osoby uprawnionej własności tego mienia, w szczególności na zamiar uczynienia z cudzej rzeczy swojej własności.

Apelacja nie wskazuje zaś żadnych okoliczności z których możnaby wnioskować, iż oskarżony zamierzał włączyć otrzymane pieniądze do swego majątku. Poza sporem jest, iż dysponował nimi przez okres 2 tygodni, jednakże bez żadnego zewnętrznego impulsu przekazał je spółce w imieniu której działał. Zważywszy zaś, że żadne ustalenia nie były czynione w zakresie terminu w jakim otrzymany zadatek ma oskarżony przekazać spółce i w jakiej formie ma tego dokonać – przelewem czy gotówką – nie sposób uznawać, iż ewentualna zwłoka (choć nie był określony żaden konkretny termin przekazania) miałyby przesądzać, iż oskarżony objął władztwem i włączył do swego majątku środki pieniężne, którymi przecież mógł dysponować.

Do kwestii tej skarżący się nie odnosi, choć właśnie ona była powodem uniewinnienia oskarżonego.

Dla przyjęcia realizacji znamion przestępstwa przywłaszczenia od strony podmiotowej konieczne jest wykazanie, że oprócz obiektywnego rozporządzenia przez sprawcę cudzą rzeczą ruchomą (cudzym mieniem ruchomym) jego działaniu towarzyszył zamiar tzw. animus rem sibi habendi, tj. zamiar zatrzymania tej rzeczy dla siebie albo dla innej osoby, bez żadnego ku temu tytułu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 1978 r. sygn. V KR 197/77 OSNPG 1978/6 poz. 64 str. 3).

Nie sposób zamiaru takiego domniemywać z faktu, iż po przekazaniu zadatku przez oskarżonego spółce w imieniu której działał ostatecznie do dnia dzisiejszego kwota ta nie została zwrócona pokrzywdzonym, bowiem nie oskarżony dysponował tą kwotą po terminie 13 grudnia 2011r. lecz właśnie spółka (...) sp. z o.o. z/s w R..

Słuszne w tym zakresie są ustalenia Sądu I instancji, a ustalenia te znajdują pełne potwierdzenie zarówno w wyjaśnieniach oskarżonego jak i w zeznaniach składanych przez świadków.

W świetle powyższego, wbrew twierdzeniu apelacji uznać, należy, iż Sąd Rejonowy z zebranego materiału dowodowego wyprowadził słuszne wnioski, nie przekraczając swobodnej oceny dowodów.

Sąd Okręgowy uznając orzeczenie Sądu I instancji i argumentację zawartą w pisemnych motywach wyroku za trafne nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji i utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa, nadto zasądził koszty obrony z wyboru w postępowaniu odwoławczym w kwocie 420 zł na rzecz oskarżonego.